

Sir John Eliot Gardiner

Les nuits d'été

«El llum et fa de sol
i colra les pells tendres
i madura les carns
de les fruites que guardes.»

Narcís Comadira
Natura morta

Programa

Palau 100

DIMARTS 06.03.18 – 20.30 h

Sala de Concerts

London Symphony Orchestra

Ann Hallenberg, mezzosoprano

Sir John Eliot Gardiner, director

I Part

Robert Schumann (1810-1856)

Obertura, scherzo i finale, op. 52

18'

Hector Berlioz (1803-1869)

Les nuits d'été, op. 7

30'

Villanelle

Le spectre de la rose

Sur les lagunes: lamento

Absence

Au cimetière: clair de lune

L'île inconnue

II Part

Robert Schumann

Obertura de Genoveva, op. 81

10'

Robert Schumann

Simfonia núm. 4, op. 120 (versió original de 1841)

24'

Andante con moto - Allegro di molto

Romanza: Andante

Scherzo: Presto

Largo - Finale: Allegro vivace

Schumann i Berlioz, romanticisme pur

©Sim Canetty-Clarke

Robert Schumann i Clara Wieck es varen casar l'estiu del 1840 després de superar, als tribunals, la ferma oposició del pare de la noia i antic professor de piano de Schumann, Friedrich Wieck. Fins aleshores el compositor havia concentrat tota la seva creativitat en la música per a piano sol. Potser empès pels consells de Clara, Schumann obre la seva capacitat creativa primer al món del lied. Aquell 1840 va escriure quasi la meitat de totes les cançons del seu catàleg. En canvi, el 1841 va esdevenir l'any simfònic, en estrenar per començar la seva *Simfonia núm. 1, "Primavera"* el dia 31 de març, sota la direcció del seu amic Felix Mendelssohn.

L'*Obertura, scherzo i finale, op. 52* van sorgir després de la *Primera Simfonia*, entre l'abril i el maig del 1841, en només tres setmanes. Som davant d'una obra de proporcions més modestes. Una mena de simfonia sense moviment lent.

En alguna ocasió Schumann la va anomenar "Simfonia núm. 2". Anteriorment l'havia anomenat "Sinfonietta". Quan la va oferir, sense èxit, a l'editor Hofmeister de Leipzig, la va anomenar "Suite" i afegint-hi que "*els moviments eren individuals i que es podien tocar per separat*". L'estrena, sense transcendència, es va fer a Leipzig el dia 6 de desembre de 1841. L'edició de la partitura es va haver d'esperar al 1846. Més enllà de la suposada independència dels tres moviments, l'obra comparteix l'ambient animat, una orquestració lleugera, així com una subtil relació temàtica entre els moviments.

A la fi del maig del 1841 Clara va escriure al seu diari personal: "*A vegades sento frases en Re menor que ressonen violentament a l'habitació del costat*". Schumann havia arribat a l'últim gran projecte del seu "any simfònic". Una *Simfonia en Re menor* que el va tenir ocupat fins

a l'octubre. Poc després de començar a esbossar-lo, Schumann va assenyalar: "*la propera simfonia es titularà «Clara» i la pintaré amb flautes, oboès i arpes*". De totes formes, seria un error buscar vestigis tangibles d'aquest retrat, o tractar de detectar el nom de Clara amagat al teixit temàtic de la *Simfonia*, com han fet alguns crítics. La primavera del 1841, tot allò que mirava o escoltava el compositor, acabava associat a la imatge i la veu de la seva estimada.

L'estrena es va fer al mateix concert del desembre del 1841 i, com va passar amb l'opus 52, aquesta simfonia tampoc no va transcendir. Schumann va revisar la partitura dotze anys més tard, moment en què sorgeix la versió definitiva de la que avui coneixem com a *Simfonia núm. 4 en Re menor, op. 120*. La seva última simfonia, estrenada definitivament el març del 1853, on els quatre moviments es mostren encadenats, perden la seva identitat individual i donen a l'obra una estructura unitària: una aposta radical de referència històrica. Les quatre parts s'ajusten a la perfecció, tot aconseguint una continuïtat subratllada per una xarxa finament estructurada de motius temàtics interrelacionats. De fet, cap de les simfonies de Schumann és tan econòmica en l'àmbit temàtic com aquesta. Gran part dels elements melòdics provenen de només dues idees: una línia sinuosa, lànguida, anunciada al començament per les cordes en el registre mitjà i els fagots, i el motiu dinàmic dels primers violins que obre l'"Allegro".

Berlioz sembla trobar l'equilibri entre una recerca legítima de la novetat i la naturalitat que podem esperar d'una col·lecció de romances

El dia 25 de juny de 1850 a l'Stadttheater de Leipzig, Robert Schumann mateix va dirigir l'estrena de la seva única òpera: *Genoveva, op. 81* en quatre actes sobre un text coescrit juntament amb el seu amic Robert Reinick, un poeta i pintor sense cap experiència escènica. Ja el 1842 s'havia mostrat atret per la idea d'escriure una òpera basada en alguna llegenda tradicional. Els seus quaderns mostren que va arribar a plantejar-se històries com els nibelungs, Lohengrin o Till Eulenspiegel. Finalment es va decantar per la llegenda medieval de Genoveva de Brabant, que s'havia fet molt popular a Alemanya en aquell temps arran de diverses adaptacions teatrals. Cal destacar les diverses similituds de la trama amb el Lohengrin de Wagner, estrenada a Weimar

l'agost del 1850. De fet, les dues òperes van sorgir en paral·lel durant el mateix període de temps. De *Genoveva*, només se'n varen fer tres representacions. L'actitud adversa de la crítica va fer desistir Robert Schumann de repetir mai més una nova experiència operística. D'altra banda, *Genoveva* mai no ha estat popular entre el públic, malgrat que, de tant en tant, s'ha recuperat i fins i tot enregistrat. Schumann en va tenir llesta l'obertura en pocs dies, l'abril del 1847, abans de completar la resta de l'òpera i avui n'és el fragment més interpretat i un dels moments simfònics més bonics del seu catàleg.

Molt pocs anys abans de la composició de *Genoveva*, el francès Hector Berlioz havia escrit el cicle de cançons *Les nuits d'été* (Nits d'estiu), op. 7. En les cançons, Berlioz sovint gaudia buscant algunes originalitats en el llenguatge musical (com modulacions una mica forçades, determinats *glissandi*, talls bruscos, canvis sobtats, etc.) que més d'un expert ha arribat a considerar fins i tot gratuïtes i acusant el compositor de voler mostrar-se original en un àmbit com el de la cançó on això és molt difícil. Per contra, en aquest cicle Berlioz sembla trobar l'equilibri entre una recerca legítima de la novetat i la naturalitat que podem esperar d'una col·lecció de romances. Som davant d'un cicle escrit per a una veu solista i acompanyament, primer amb piano sol i després amb orquestra. Sorgit a l'entorn del 1840 a partir de sis poemes extrets del recull *La comédie de la mort* (1838) del seu amic Théophile Gautier (1811-1872), que d'altra banda va ser un dels periodistes que més fidelment va donar suport a Berlioz. A diferència de Victor Hugo, a qui no agradava veure música adscrita als seus poemes, Gautier sempre s'hi va mostrar satisfet. La primera edició de la partitura, amb acompanyament de piano, va aparèixer el 1841. Les orquestracions sorgirien més tard: "Absence" el 1843 i tot el conjunt el 1856. Pel que fa a l'homogeneïtat del cicle, potser l'hem de buscar més en la distribució temàtica dels poemes que no pas en l'organització tonal de les obres. Les cançons extremes presenten un caràcter més lleuger, tot parlant de l'amor en diferents vessants. Les dues cançons centrals ens parlen de la mort i la resta (segona i cinquena) ens apropen a la tendresa imaginada del món fantasmagòric.

Joan Vives, músic i divulgador musical

Aquell any...

1841

Música

Héctor Berlioz compon el cicle de cançons *Les nuits d'été* a partir de sis poemes de Théophile Gautier en la seva primera versió de mezzosoprano o tenor amb acompanyament de piano. El mateix any Robert Schumann escriu *Obertura, scherzo i finale*, i estrena la seva *Quarta Simfonia*.

Història

Neix a Barcelona el polític, advocat i periodista Valentí Almirall. Considerat el pare del catalanisme polític, és el fundador del «Diari Català», el primer periòdic escrit íntegrament en llengua catalana. Les seves idees polítiques quedaran recollides al llibre *Lo catalanisme*, publicat el 1886.

Art

Cap a aquell any Gustave Courbet, màxim exponent del Realisme, comença a pintar *L'home desesperat*. Es tracta d'un quadre a l'oli, de 45 x 54 cm, en el qual es pot veure el mateix autor, que aleshores té poc més de vint anys, mirant l'espectador amb gran angoixa..

Cultura

El filòsof alemany Ludwig Feuerbach publica *Das Wesen des Christentums* (L'essència del cristianisme), on reuneix diversos treballs i exposa les seves idees “sobre la religió i el cristianisme, la teologia i la filosofia de la religió”. El llibre serà de gran influència per al jove Karl Marx.

Ciència

El matemàtic George Green mor a la localitat d'Sneiton, avui Nottingham (Anglaterra). La seva obra més destacada és *Essay on the application of mathematical analysis to the theory of electricity and magnetism* (Assaig de les aplicacions de l'anàlisi matemàtica en les teories de l'electricitat i el magnetisme), publicat el 1828.

1850

Música

Robert Schumann estrena la que serà la seva única òpera, *Genoveva*. La història la protagonitza Genoveva de Brabant, figura llegendària que va viure cap al segle VIII. La primera audició té lloc a Leipzig, dirigida pel mateix compositor. És una òpera que mai fins ara s'ha representat a Catalunya.

Història

Mor a Anglaterra Lluís Felip I d'Orleans, rei dels francesos entre els anys 1830 i 1848. Les seves polítiques, a favor de la burgesia en detriment de les classes treballadores, provocà una insurrecció que l'obligà a abdicar i exiliar-se. És l'últim rei que hi ha hagut a França.

Art

Neix a Barcelona Lluís Domènech i Montaner, figura clau del Modernisme a Catalunya i arquitecte d'obres tan emblemàtiques com el Palau de la Música Catalana o l'Hospital de Sant Pau, a Barcelona. Entre els seus deixebles trobem els noms de Gaudí, Puig i Cadafalch o Jujol, entre d'altres.

Cultura

Apareix en format de llibre la novel·la *David Copperfield* de Charles Dickens, que s'havia publicat anteriorment per entregues. El títol original era *The personal history, adventures, experience and observation of David Copperfield the younger of Blunderstone Rookery (which he never meant to be published on any account)*.

Ciència

Els germans Brett -John Watkins i Jacob- instal·len el primer cable telegràfic submarí a l'estret de Calais, entre les localitats de Dover (Anglaterra) i Calais (França). Un recorregut molt similar al del cable és el que seguirà l'Eurotúnel, la important infraestructura inaugurada l'any 1994.

Biografies

©Orjan Jakobsson

Ann Hallenberg, soprano

La mezzosoprano sueca va saltar a la fama el 2003 en substituir Cecilia Bartoli a l'Opernhaus de Zuric. Ara és considerada una de les principals mezzosopranos del món.

Actua habitualment en teatres d'òpera i festivals, com La Scala de Milà, La Fenice de Venècia, Teatro Real de Madrid, Teatre an der Wien, Opernhaus de Zuric, Òpera de París, Théâtre des Champs Élysées de París, La Monnaie de Brussel·les, Òpera d'Amsterdam, Vlaamse Opera d'Anvers, Bayerische Staatsoper de Munic, Staatsoper de Berlín, Semperoper de Dresden, Òpera Nacional Noruega, Reial Òpera de Suècia, festivals d'Edimburg, Salzburg i Drottningholm (Estocolm).

El seu repertori inclou una gran quantitat de rols operístics de Rossini, Mozart, Gluck, Händel, Vivaldi, Monteverdi, Purcell, Bizet i Massenet. En concert té un repertori inusualment extens, que va de Monteverdi i Cavalli, de Mozart, Beethoven, Berlioz, Mahler i Chausson, fins a obres de Franz Waxman i Daniel Börtz. Col·labora habitualment amb directors com Biondi, Christie, Gardiner, Harding, Minkowski, Muti, Nagano, Norrington, Pappano, i Rousset.

El 2017 va interpretar el paper principal d'*Agrippina* a l'Òpera de Flandes, *La damnació de Faust* a Londres i La Côte-Saint-André amb l'Orchestre Révolutionnaire et Romantique, *Juditha triumphans* a Nova York i Illinois amb la Venice Baroque Orchestra, *Rückert Lieder* de Mahler a Amsterdam amb la Concertgebouw Orchestra, la *Novena* de Beethoven a Brussel·les, Anvers i Gent amb la Filharmònica de Flandes, *The dream of Gerontius* d'Elgar a Dortmund, *la Passió segons sant Joan* a l'Accademia di Santa Cecilia de Roma, *Teseo* de Händel a Moscou, *Ottone* de Händel a Viena i Beaune i recitals amb el pianista Magnus Svensson a Madrid i Estocolm.

L'estiu del 2017 va publicar el seu darrer CD en solitari, *Carnevale 1729*, que està rebent crítiques excel·lents. Fins ara ha ofert aquest programa amb l'orquestra barroca Il Pomo d'Oro a Viena, Venècia, Halle i Froville, i té projectats diversos concerts més.

©Ranald Mackechnie

London Symphony Orchestra

Porta la música més gran al major nombre de persones. Això és al cor de tot el que fa. Aquest compromís de servir la música i la gent que adora la música prové d'un *ethos* únic desenvolupat durant més de cent anys. Fundada el 1904 per un grup dels millors músics de Londres, la London Symphony Orchestra (LSO) és un col·lectiu musical autònom fonamentat en la personalitat artística i la col·legialitat. L'orquestra continua sent propietat dels seus membres i té un segell sonor provinent del zel i el virtuosisme combinats dels seus brillants 95 músics de tot el món; la seva música es manté fermament al centre de les activitats de l'orquestra.

L'LSO és orquestra resident al Barbican de la City de Londres, on ofereix setanta concerts simfònics cada any, i també realitza més de setanta concerts en gira per tot el món. L'orquestra treballa amb un conjunt d'artistes que inclou els directors més grans: Sir Simon Rattle com a director musical, Gianandrea Noseda i François-Xavier Roth com a principals directors convidats, Michael Tilson Thomas com a director llorejat i André Previn com a director emèrit.

LSO Discovery, la comunitat de l'orquestra i el programa educatiu amb seu a l'LSO St. Luke's, porta el treball de la formació a tots els estaments de la societat, amb la participació de 60.000 persones cada any. L'LSO arriba molt més lluny amb el seu propi segell discogràfic – LSO Live, pioner en el seu gènere, llançat el 1999–, que ara transmet la seva música a milions de persones d'arreu.

©Sim Canetty-Clarke

Sir John Eliot Gardiner, director

Fundador i director titular del Monteverdi Choir (MVC), l'Orchestre Révolutionnaire et Romantique, English Baroque Soloists (EBS), Bach-Archiv de Leipzig i Festival Anima Mundi, és reverenciat com un dels músics més innovadors i dinàmics, a l'avantguarda de la interpretació de la música antiga. També col·labora regularment amb orquestres de renom, com la London Symphony, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Filharmonica de Berlín, Concertgebouw i Gewandhaus de Leipzig, amb un repertori que va del segle XVII al XX, reflectit en un extens catàleg discogràfic que ha rebut nombrosos premis internacionals.

Ha dirigit diverses produccions de la Royal Opera House (ROH), Staatsoper de Viena i Teatro alla Scala de Milà. Del 1983 al 1988 va ser director de l'Òpera de Lió. Després de l'èxit de *Simon Boccanegra* (ROH, 2008), hi retornà per dirigir *Rigoletto* (2012), *Les noces de Figaro* (2013) i *Orfeo i Euridice* (2015).

Manté una estreta col·laboració amb l'LSO, que culmina (2016/17) amb la integral de les simfonies i altres obres de Mendelssohn (LSO Live).

El 2016 assolí les 65 actuacions als Proms londinencs, amb *Romeo i Julieta*, que repetí al Festival Berlioz de La Côte-Saint-André. A Edimburg va dirigir dos concerts amb l'MVC, *Manfred* amb l'Scottish Chamber i la *Passió segons sant Mateu* amb els EBS.

El 2017 Gardiner va celebrar l'Any Monteverdi amb els seus conjunts (EBS i MVC) interpretant les seves tres òperes per tot el món.

Els seus nombrosos premis i distincions inclouen doctorats honorífics del New England Conservatory of Music i les universitats de Lió, Cremona i St. Andrews, a més del títol de membre d'honor de la Royal Academy of Music, King's College de Londres, British Academy i King's College de Cambridge, on ell mateix havia estudiat i del qual és doctor honorífic. També ha estat distingit amb l'Orde del Mèrit d'Alemanya (2005), el Premi Bach de la Royal Academy i és Cavaller de la Legió d'Honor de França (2011).

Va ser nomenat Comandant de l'Imperi Britànic (1990) i Cavaller en la Llista d'Honor de l'aniversari de la reina Isabel II (1998).

Playlist

Per Aleix Palau i Víctor García de Gomar

Les nuits d'été de Berlioz, escrites l'any 1841 i orquestrades més tard, el 1856, estan considerades com el primer cicle de cançons per a veu i orquestra. Analitzem alguns exemples d'aquest gènere que ha estat molt conreat pels compositors.

Antonín Dvořák: *Cançons bíbliques*

Dvořák va compondre aquest cicle de cançons després d'haver seleccionat deu salms (primer amb acompanyament de piano i més tard orquestrant les cinc primeres cançons). B. Rayner, Scottish Chamber Orchestra, N. Järvi, Chandos

Richard Strauss: *Vier letzte Lieder*

Escrites als seus 84 anys d'edat, aquests miniatures són un dels millors exemples de la literatura musical postromàntica. Amb uns textos que versen sobre el destí i el final de la vida, van ser estrenades després de la mort del compositor a Londres el 1950 per dues de les grans veus d'aquell moment: Kristin Flagstad i Wilhelm Furtwängler. J. Norman, Gewandhaus Leipzig, K. Masur, Philips

Gustav Mahler: *Lieder eines fahrenden Gesellen*

La infelicitat d'un amor inconclús va empènyer Mahler a escriure (amb textos propis) aquest primer cicle de cançons. Originalment per a veu de baix, presenta trets autobiogràfics: el protagonista que es trasllada per completar la seva formació. D. Fischer-Dieskau, Bayerischen Rundfunks, R. Kubelik, DG

Módest Mussorgski: *Cançons i danses de la mort*

Obra mestra del gènere, cada cançó reflecteix experiències relacionades amb la mort en el context de la Rússia ombrívola i pobra de finals del segle XIX: la mort d'un nadó, la d'una jove, la d'un berratxo i la d'un oficial al front. En l'orquestració, que no és original del compositor, hi van treballar Glazunov, Rimski-Kórsakov i Xostakóvitx. A. Kotcherga, Berliner Philharmoniker, C. Abbado, Sony

Maurice Ravel: *Shéhérazade*

Molt atret pel món oriental, Ravel escriu aquest cicle de tres cançons basades en la protagonista de *Les mil i una nits*. Influït pel *Pelléas et Melisande* de Debussy, el compositor francès va establir-hi un estàndard de les melodies. R. Crespín, Orchestre Suisse Romande, E. Ansermet, Decca

Bohuslav Martinů: *Nits màgiques*

Basat en una sèrie de poemes xinesos, Martinů planteja una música exòtica i simbolista. Contemporànies amb la *Cançó de la terra* de Mahler, ambdues integren, amb síntesi de llenguatges, una visió sentimental i contemplativa de les terres llunyanes. D. Pecková, Prague Symphony Orchestra, J. Bělohlávek, Supraphon

Frank Martin: *Monologue aus Jederman*

Escrit a partir d'una obra de Hoffmannstahl, explica el desenvolupament psicològic i mental del personatge protagonista, que evoluciona des de la por a la mort fins al penediment i l'oració pel perdó. Un dels grans cicles del segle XX. D. Fischer-Dieskau, Berliner Philharmoniker, F. Martin, DG

Joseph Canteloube: *Chants d'Auvergne*

Es tracta d'un recull extens en cinc volums de cançons populars de la regió de l'Avèrnia (França), escrites en occità. Harmonitzades i orquestrades per Canteloube, en destaca la bellíssima “Bàilerò”. V. de los Ángeles, Orchestre des Concerts Lamoureux, J. P. Jacquillat, EMI

Xavier Montsalvatge: *Cinco canciones negras*

Després de l'èxit de *La canción para dormir un negrito*, Montsalvatge va veure la possibilitat de presentar-la en forma de cicle. Estrenades en la versió orquestral per Mercè Plantada,

l'Orquestra Municipal i Eduard Toldrà al Palau de la Música Catalana l'any 1949, per la seva originalitat i els ritmes i temes antillans va representar un dels més grans èxits del compositor gironí. V. de los Ángeles, Orchestre Société Concerts Conservatoire, R. Frühbeck de Burgos, EMI

Philip Glass: *Ifé, three Yoruba songs*

Escrites per a la veu d'Angelique Kidjo, aquestes cançons van ser estrenades l'any 2014 a partir d'uns textos de la mateixa cantant. La música (que no és d'estil europea ni africana) recrea els sons dels mítics regnes de Yoruba, a l'Àfrica, on es creu que es va originar el món. A. Kidjo, Orchestre Lamoureux, G. Waltzing, Youtube

Hans Abrahamsen: *Let me tell you*

Encàrrec de la Filharmònica de Berlín, va ser estrenat l'any 2013 per la soprano Barbara Hannigan i Andris Nelsons a la direcció. L'obra, que ha adquirit un enorme èxit, explica la història de Hamlet des de la perspectiva d'Ofèlia. B. Hannigan, Bayerischen Rundfunks, A. Nelsons, BR Klassik

Rufus Wainwright: *Five Shakespeare sonnets*

Aquest cicle de cinc cançons és el resultat del coencàrrec del director d'escena Robert Wilson per posar música als seus *Shakespeare's sonnets* i de la San Francisco Symphony, que va demanar poder orquestrar-los. El resultat, una interessant proposta a mig camí entre el pop, l'electrònica i l'univers simfònic. R. Wainwright. M. Wainwright, A. Prohaska, F. Welch, BBC Symphony, DG

Kaija Saariaho: *True fire*

Aquest cicle de sis cançons estrenat a Los Angeles per Gerald Finley i Gustavo Dudamel

explora a partir de diferents textos els colors de la veu del baríton. Trenta minuts en què tota la paleta orquestral acompanya la veu cercant timbres i atmosferes còsmiques. G. Finley, BBC Symphony, S. Oramo, Youtube

Per ampliar:

R. Wagner: *Wesendonck Lieder*
A. Schönberg: *Orchester-Lied op. 8*
D. Xostakóvitx: *Cançons sobre versos de Michelangelo Buonarrotti*
B. Britten: *Nocturnes*
R. Vaughan Williams: *On Wenlock Edge*
E. Chausson: *Poème de l'amour et de la mer*
E. Elgar: *Sea pictures*
L. Bernstein: *Songfest*

Discografia

R. Schumann: *Obertura, scherzo i finale, op. 52*

Orchestre Révolutionnaire et Romantique. John Eliot Gardiner. Archiv-Produktion.

Staatskapelle Dresden. Wolfgang Sawallisch. Emi. Philharmonia Orchestra. Christian Thielemann, director. Deutsche Grammophon.

Berliner Philharmoniker. Herbert von Karajan, director. Deutsche Grammophon.

R. Schumann: *Simfonia núm. 4, en Re menor, op. 120*

Orchestre Révolutionnaire et Romantique. John Eliot Gardiner. Archiv-Produktion.

Berliner Philharmoniker. Wilhelm Furtwängler, director. Deutsche Grammophon.

London Symphony Orchestra. Karl Böhm, director. Andante.

Staatskapelle Berlin. Daniel Barenboim, director. Warner.

Cleveland Orchestra. George Szell, director. Sony. Berliner Philharmoniker. Simon Rattle, director. Berliner Philharmoniker Recordings.

Berliner Philharmoniker. Herbert von Karajan, director. Deutsche Grammophon.

Müncher Philharmoniker. Sergiu Celibidache, director. Emi.

Wiener Philharmoniker. Leonard Bernstein, director. Deutsche Grammophon.

H. Berlioz: *Les nuits d'été, op. 7*

Victoria de los Ángeles, soprano. Boston Symphony Orchestra. Charles Munch, director. Testament.

Jessye Norman, soprano. London Symphony Orchestra. Colin Davis, director. Philips.

Régine Crespin, soprano. Orchestre de la Suisse Romande. Ernest Ansermet, director. Decca.

Kiri Tè Kanawa, soprano. Orchestre de París. Daniel Barenboim, director. Deutsche Grammophon.

Susan Graham, soprano. Orchestra of the Royal Opera House. John Nelson, director. Sony.

Bernarda Fink, mezzosoprano. Deutsches-Symphonie-Orchester Berlin. Kent Nagano, director. Harmonia Mundi.

R. Schumann: obertura de *Genoveva, op. 81*

Berliner Philharmoniker. Rafael Kubelik, director. Deutsche Grammophon.

Chamber Orchestra of Europe. Nikolaus Harnoncourt. Teldec.

Orchestra Mozart. Claudio Abbado, director. Deutsche Grammophon.

Royal Concertgebouw. Bernard Haitink, director. Philips.

Philharmonia Orchestra. Otto Klemperer, director. Emi.

Gewandhausorchester Leipzig. Kurt Masur, director. Berlin Classic.

London Symphony Orchestra

Sir Simon Rattle, *director*
Gianandrea Noseda i
François-Xavier Roth,
principals directors convidats
Michael Tilson Thomas,
director laureate
André Previn, *director emèrit*
Simon Halsey, *director coral*

Violins I

Carmine Lauri, *cap de corda*
Lennox Mackenzie
Clare Duckworth
Ginette Decuyper
Gerald Gregory
Maxine Kwok-Adams
Laurent Quenelle
Harriet Rayfield
Sylvain Vasseur
William Melvin
Morane Cohen-Lamberger
Alix Lagasse

Violins II

David Alberman
Thomas Norris
Miya Vaisanen
Matthew Gardner
Julian Gil Rodriguez
Naoko Keatley
Iwona Muszynska
Paul Robson
Dmitry Khakhamov
Erzsebet Racz

Violes

Edward Vanderspar
Malcolm Johnston
Anna Bastow
Lander Echevarria
Julia O'Riordan
Robert Turner
Jonathan Welch
Michelle Bruil

Violoncel·ls

Rebecca Gilliver
Alastair Blayden
Noel Bradshaw
Daniel Gardner
Hilary Jones
Amanda Truelove

Contrabaixos

Colin Paris
Patrick Laurence
Matthew Gibson
Thomas Goodman
Joe Melvin
Jani Pensola

Flautes

Gareth Davies
Julian Sperry

Oboès

Olivier Stankiewicz
Rosie Jenkins

Clarinets

Andrew Marriner
Chris Richards
Chi-Yu Mo

Fagots

Rachel Gough
Joost Bosdijk

Corns

Timothy Jones
Vittorio Schiavone
Angela Barnes
Alexander Edmundson
Jonathan Lipton

Trompetes

David Elton
Gerald Ruddock

Trombons

Dudley Bright
James Maynard

Trombó baix

Paul Milner

Timpaní

John Chimes

Arpa

Bryn Lewis

Administració

Kathryn McDowell, *directora gerent*
Sue Mallet, *directora de planificació*
Tim Davy, *gestor de gires i projectes*
Dinis Sousa, *bibliotecària*
Alan Goode, *gestor de transport i escenari*
Nathan Budden, *director d'escena*
Neil Morris, *director d'escena*

Textos

Pierre-Jules-Théophile Gautier: *Les nuits d'été*

1. Villanelle

Quand viendra la saison nouvelle,
Quand auront disparu les froids,
Tous les deux, nous irons, ma belle,
Pour cueillir le muguet au bois;
Sou nos pieds égrenant les perles
Que l'on voit, au matin trembler,
Nous irons écouter les merles
Siffler.

Le printemps est venu, ma belle;
C'est le mois des amants béni;
Et l'oiseau, satinant son aile,
Dit ses vers au rebord du nid.
Oh! viens donc sur ce banc de mousse
Pour parler de nos beaux amours,
Et dis-moi de ta voix si douce:
"Toujours!"

Loin, bien loin égarant nos courses,
Faisons fuir le lapin caché,
Et le daim au miroir des sources
Admirant son grand bois penché;
Puis chez nous tout heureux, tout aises,
En paniers, enlaçant nos doigts,
Revenons rapportant des fraises
Des bois

2. Le espectre de la rose

Qu'effleure un songe virginal;
Je suis le espectre d'une rose
Que tu portais hier au bal.
Tu me pris encore emperlée
Des pleurs d'argent de l'arrosoir,
Et, parmi la fête étoilée,
Tu me promenas tout le soir.

Ô toi qui de ma mort fus cause,
Sans que tu puisses le chasser,
Toutes les nuits mon espectre rose
À ton chevet viendra danser:
Mais ne crains rien, je ne réclame
Ni messe ni De Profundis;
Ce léger parfum est mon âme,
Et j'arrive du paradis.

1. Villanella

Quan arribi la nova estació,
quan hagin desaparegut els freds,
anirem tots dos, estimada,
a collir muguet al bosc;
esgranant sota els nostres peus les perles
que es veuen tremolar al matí,
anirem a escoltar les merles
xiular.

La primavera ha arribat, estimada:
és el mes beneït pels amants,
l'ocell, setinant les ales,
diu els seus versos al cantell del niu.
Oh!, vine doncs a aquest banc de molsa
per parlar dels nostres bells amors,
i digues-me amb la teva veu tan dolça:
"sempre!"

Lluny, ben lluny, perden els rums,
fem fugir el conill amagat,
i la daina al mirall de les fonts
inclinada admirant el seu gran banyam;
després els dos molt feliços, contents,
enllaçant els dits, tornem
portant en paneres maduixes
de bosc.

2. L'espectre de la rosa

Que fregui un somni virginal;
soc l'espectre d'una rosa
que portaves ahir al ball.
M'has collit encara perlada
pels plors d'argent de la regadora,
i, en la festa estrellada,
em passejares tot el vespre.

Oh tu, que causares la meva mort,
sense que tu puguis expulsar-lo,
totes les nits el meu espectre rosat
vindrà a dansar al teu capçal:
però no temis res, no reclamo
ni missa ni De Profundis:
aquest lleuger parfum és la meva ànima,
i jo vinc del paradís.

Mon destin fut digne d’envie;
Et pour avoir un sort si beau,
Plus d’un aurait donné sa vie,
Car sur ton sein j’ai mon tombeau,
Et sur l’albâtre où je repose
Un poète, avec un baiser,
Écrivit: Ci-git une rose
Que tous les rois vont jalouser.

3. Sur les lagunes

Ma belle amie est morte:
Je plurerai toujours;
Sous la tombe elle emporte
Mon âme et mes amours.
Dans le ciel, sans s’attendre,
Elle s’en retourna;
L’ange qui l’ammena,
Ne voulut pas me prendre.
Que mon sort est amer!
Ah! Sans amour, s’en aller sur la mer!

La blanche créature
Est couchée au cercueil.
Comme dans la nature
Tout me paraît en dueil!
La colombe oubliée
Pleure et songe à l’absent;
Mon âme pleure et sent
Qu’elle est dépareillée.
Que mon sort est amer!
Ah! Sans amour, s’en aller sur la mer!

Sur moi la nuit immense
S’étend comme un linceul;
Je chante ma romance
Que le ciel entend seul.
Ah! Comme elle était belle,
Et comme je l’amais!
Je n’aimerai jamais
Une femme autant qu’elle.
Que mon sort est amer!
Ah! Sans amour, s’en aller sur la mer!

4. Absence

Reviens, reviens, ma bien-aimée!
Comme une fleur loin du soleil,
La fleur de ma vie est fermée,
Loin de ton sourire vermeil.

*El meu destí fou digne d’enveja;
i per tenir un destí tan bell
més d’un hauria donat la seva vida,
car tinc la tomba sobre el teu pit,
i sobre l’alabastre on reposo
un poeta, amb un bes,
escrigué: Aci jeu una rosa
que tots els reis envejaran.*

3. Sobre les llacunes

*La meva bella amiga és morta:
ploraré sempre;
s’emporta a la tomba
la meva ànima i els meus amors.
Anà cap al cel
sense esperar-me;
l’àngel que l’hi portà,
no em volgué prendre.
Que amarga és la meva sort!
Ah, sense amor, anar-se’n a la mar!*

*La blanca criatura
està ajaguda al taüt.
Com en la natura
em semblà tot de dol!
La coloma oblidada
plora i pensa en l’absent;
la meva ànima plora i sent
que està desaparellada.
Que amarga és la meva sort!
Ah, sense amor, anar-se’n a la mar!*

*La nit immensa s’estén
sobre meu com un sudari;
jo canto la meva romança
que només el cel la sent.
Ah! Que bella que era!
I com l’estimava!
No estimaré mai
cap dona com ella.
Que amarga és la meva sort!
Ah, sense amor, anar-se’n a la mar!*

4. Absència

*Torna, torna, estimada!
Com una flor lluny del sol,
la flor de la meva vida s’ha tancat,
lluny del teu somriure vermell.*

Entre nos coeurs quelle distance;
Tant d’espace entre nos baisers.
Ô sort amer! ô dure absence!
Ô grands désirs inapaisés!

D’ici là-bas que de campagnes,
Que de villes et de hameaux,
Que de vallons et de montagnes,
À lasser le pied de chevaux!

5. Au cimetière

Connaissez-vous la blanche tombe
Où flotte avec un son plaintif
L’ombre d’un if?
Sur l’if une pâle colombe,
Triste et seule au soleil cochant,
Chante son chant:

Un air maladivement tendre,
À la fois charmant et fatal,
Qui vous fait mal,
Et qu’on voudrais toujours entendre;
Un air, comme en soupie aux cieux
L’ange amoureux.

On dirait que l’âme éveillée
Pleure sous terre à l’unisson
De la chanson,
Et du malheur d’être oubliée
Se plaint dans un roucoulement
Bien doucement.

Sur les ailes de la musique
On sent lentement revenir
Un souvenir;
Une ombre, une forme angélique,
Passe dans un rayon tremblant,
En voile blanc.

Les belles-de-nuit demi-closes,
Jettent leur parfum faible et doux
Autour de vous,
Et le fantôme aux molles poses
Murmure en vous tendant les bras:
“Tu reviendras?”

Oh! jamais plus, près de la tombe,
Je n’irai, quand descend le soir
Au manteau noir,
Écouter la pâle colombe
Chanter sur la pointe de l’if
Son chant plaintif!

*Entre els nostres cors quanta distància;
tant d’espai entre els nostres besos.
Oh sort amarga! Oh dura absència!
Oh grans desigs insatisfets!*

*Aquí a baix quants camps,
quantes ciutats i poblets,
quantes valls i muntanyes
per cansar els peus dels cavalls!*

5. Al cementiri

*Coneixeu la blanca tomba
on sura amb un so queixós
l’ombra d’un teix?
Sobre el teix una pàl·lida coloma,
trista i sola al sol ponent,
canta el seu cant:*

*Una melodia malaltissament tendra,
a la vegada encisadora i fatal,
que us fa mal,
i que hom voldria sentir sempre;
una melodia, com sospira al cel
l’àngel enamorat.*

*Es diria que l’ànima despertada
plora a terra a l’unison
amb la cançó,
i de la desgràcia de ser oblidada
es queixa en una nana
molt dolça.*

*A les ales de la música
se sent retornar lentament
un record;
una ombra, una forma angelical,
passa tremolant en un raig
en un vel blanc.*

*Les flors de la nit mig tancades,
llancen el seu perfum feble i dolç
al vostre voltant,
i el fantasma amb actitud tova
murmura estenent-vos els braços:
“Tornaràs?”*

*Oh! mai més, al costat de la tomba
no aniré quan arriba el vespre
amb el seu mantell negre,
a escoltar la pàl·lida coloma
cantar sobre la copa del teix
el seu cant queixós!*

6. L'île inconnue

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
La voile enfle son aile,
La brise va souffler!

L'aviron est d'ivoire,
Le pavillon de moire,
Le gouvernail d'or fin;
J'ai pour lest une orange,
Pour voile une aile d'ange,
Pour mousse un séraphin.

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
La voile enfle son aile,
La brise va souffler!

Est-ce dans la Baltique,
Dans la mer Pacifique,
Dans l'île de Java?
Ou bien dans Norwège,
Cueillir la fleur de neige,
Ou la fleur d'Angoska?

Dites, la jeune belle,
Où voulez-vous aller?
—Menez-moi, dit la belle,
À la rive fidèle
Où l'on aime toujours.
—Cette rive, ma chère,
On ne la connaît guère
Au pays des amours.

6. L'illa desconeguda

Digues, bella joveneta,
on vols anar?
La vela infla la seva ala,
la brisa bufarà!

El rem és de marbre,
el pavelló de moaré,
el timó d'or fi;
tinc com balast una taronja,
per vela una ala d'àngel,
per grumet un serafi.

Digues, bella joveneta,
on vols anar?
La vela infla la seva ala,
la brisa bufarà!

És al Bàltic,
a l'oceà Pacífic,
o a l'illa de Java?
O bé a Noruega,
a collir la flor de la neu,
o la flor d'Angoska?

Digues, bella joveneta,
on vols anar?
—Porta'm, diu la bella
a la riba fidel
on hom s'estima sempre.
—Aquesta riba, estimada,
no es coneix a penes
al país dels amors.

Cicle de *Sis cançons*, *Les nuits d'été*, op. 7, per a veu i piano (1841) o orquestra (1856)
Traduccions: Manuel Capdevila i Font

Palau de la Música Catalana —Palau 100

Nova temporada 2018–2019

Renovació i prereserva
d'abonaments ja disponible!

DIMARTS 18.09.2018, 20h
Gustavo Dudamel
& Mahler Chamber
Orchestra
—*Quarta* de Brahms

DIMECRES 19.09.2018, 20h
Gustavo Dudamel
& Mahler Chamber
Orchestra
—*Quarta* de Mahler
Palau 100+

DIJOUS 25.10.2018, 20h
Cecilia Bartoli
—*La Cenerentola*
de Rossini

DIJOUS 08.11.2018, 20h
Murray Perahia
Piano

DIJOUS 13.12.2018, 20h
Orquestra de Cambra de
Zuric & Daniel Hope
—*El Messies* de Händel

DILLUNS 28.01.2019, 20h
Balthasar Neumann Chor
und Ensemble
& Thomas Hengelbrock
—*Requiem* de Mozart

DIMARTS 05.02.2019, 20h
Renée Fleming
Soprano

DIMARTS 12.03.2019, 20h
Daniil Trifonov, Orfeó
Català, Orquestra del Teatre
Mariïnski & Valery Gergiev

DIJOUS 14.03.2019, 20h
Gustav Mahler
Jugendorchester
& Jonathan Nott
—*Tercera* de Mahler

DIMARTS 19.03.2019, 20h
Orquestra Simfònica Gran
Teatre del Liceu & Josep Pons
—*La consagració de la
primavera* de Stravinsky

DIJOUS 24.04.2019, 20h
Monteverdi Choir
& Sir John Eliot Gardiner
—*Semele* de Händel

DIJOUS 09.05.2019, 20h
Orquestra Simfònica de Sant
Petersburg & Yuri Temirkanov
—Festival Txaikovski

DIJOUS 23.05.2019, 20h
Akademie für Alte Musik
Berlin
—*Música aquàtica* de Händel

DIUMENGE 27.05.2019, 20h
Suzanne Vega
& Collegium Vocale Gent
—*Einstein on the beach*
de Philip Glass
Palau 100+

DIJOUS 27.06.2019, 20h
Gustavo Dudamel,
Orfeó Català, Cor de Cambra
del Palau & Münchner
Philharmoniker
—*Segona* de Mahler

Abonament *Palau 100* (13 concerts). De 236 a 1.278 euros
Abonament *Palau 100+* (15 concerts). De 270 a 1.455 euros
Preus especials per a menors de 35 anys a Taquilles del Palau
Renovacions d'abonaments i prereserva de nous abonats ja disponibles
Venda general d'entrades i altres abonaments: 23 d'abril
taquilles@palaumusica.cat | abonaments@palaumusica.cat | 902 442 882
www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Media Partners

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi de Farmacèutics de Barcelona – Deloitte – Esteve – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – GRoW at Annenberg – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Loteria de Catalunya – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Viatges Fra Diavolo S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea– Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

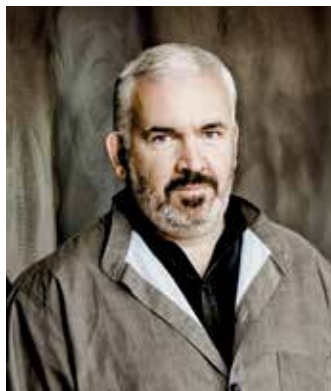

Palau 100
DILLUNS, 19.03.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Isabelle Faust, violi
Jean-Guihen Queyras,
violoncel
Alexander Melnikov, Piano
Boris Faust, viola
Laurène Durantel,
contrabaix
Georg Nigl, baríton

F. Schubert: *Sei mir gegrüsst!*,
D. 741
F. Schubert: *Fantasia per a violi
i piano, op. 159, D. 934*
F. Schubert: *Viola, D. 786*
F. Schubert: *Sonata per a
violoncel i piano, en La b menor,
D. 821, "Arpeggione"*
F. Schubert: *Die Forelle, op. 32,
D. 550*
F. Schubert: *Quintet en La
major, op. 114, D. 667, "la Truita"*

Preus: 15, 25, 30, 50 i 80 euros

Palau Bach
DIMECRES, 28.03.18 – 20.00 h
Sala de Concerts

Laure Barras, soprano
Mailys de Villoutreys,
soprano
Helena Rasker, contralt
Owen Willetts, contralt
Anicio Zorzi Giustiniani,
tenor
Paul Schweinester, tenor
Thomas Dolié, baix
Charles Dekeyser, baix
Hélène Water, soprano
Guillaume Delpech, contralt
Etienne Duhil de Bénazé,
tenor
Sydney Fierro, baix
Les Musiciens du Louvre
Marc Minkowski, director

J. S. Bach: *Passió segons sant
Mateu, BWV 244*

Preus: 20, 35, 50, 70 i 110 euros

Palau 100
DIMARTS, 03.04.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

**Cor de Cambra del Palau de
la Música Catalana** (Simon
Halsey, director)
Ensemble Matheus
Jean-Christophe Spinosi,
director

G. F. Händel: *Dixit Dominus*,
HWV 232
A. Vivaldi: *Gloria, en Re major*,
RV 589

Preus: 20, 30, 45, 65 i 100 euros